

Vergaderjaar 2014–2015

34 220

Wijziging van enkele belastingwetten en enige andere wetten (Fiscale verzamelwet 2015)

Nr. 3

MEMORIE VAN TOELICHTING

Inhoudsopgave

I. ALGEMEEN	2
1. Inleiding	2
2. Toelichting op enkele wijzigingen	2
2.1. Rentekorting personeelslening	2
2.2. Afschaffen van banksparen voor uitvaartkosten	3
2.3. Bronheffing Luxemburg	4
2.4. Houdsterverliesregeling	4
2.5. Dividendbelasting	4
2.6. Teruggaafregeling BPM bij export van motorrijtuigen	5
2.7. Doorwerking aanpassingen nihil tarief motorrijtuigenbelasting	5
2.8. Belasting op leidingwater	6
2.9. Energiebelasting	6
3. Overige aspecten	6
3.1. Budgettaire aspecten	6
3.2. EU-aspecten	6
3.3. Uitvoeringskosten Belastingdienst	7
3.4. Gevolgen voor bedrijfsleven en burger	7
3.5. Inwerkingtreding	8
II. Artikelsgewijze toelichting	8

I. ALGEMEEN

1. Inleiding

Met ingang van 2010 is op verzoek van beide Kamers der Staten-Generaal naast het jaarlijkse Belastingplantraject een tussentijds wetsvoorstel met fiscale maatregelen ingediend. Het doel hiervan is een meer over het jaar heen gespreide behandeling van fiscale wetsvoorstellen. Dit jaar wordt in dat kader het onderhavige wetsvoorstel Fiscale verzamelwet 2015 ingediend.

Dit wetsvoorstel wijzigt verschillende belastingwetten (met inbegrip van een belastingwet die geldt in Caribisch Nederland), zowel op het gebied van directe als indirecte belastingen, en enige andere wetten. Het wetsvoorstel bevat, naast enkele meer inhoudelijke maatregelen, voornamelijk technische en redactionele wijzigingen. Verder hebben enkele maatregelen – in tegenstelling tot wat gebruikelijk is – budgettaire gevolgen.

De belangrijkste maatregelen uit dit wetsvoorstel worden toegelicht in het algemeen deel van deze memorie. Voor een (nadere) toelichting op alle afzonderlijke maatregelen wordt verwezen naar de artikelsgewijze toelichting bij dit wetsvoorstel.

Oorspronkelijk was het de bedoeling om ook al enige vereenvoudigingen mee te nemen in dit wetsvoorstel. De vereenvoudigingsagenda blijkt echter sterker dan gedacht samen te hangen met de herziening van het belastingstelsel. Daarmee komen de hoofdbewegingen van vereenvoudiging en de uitwerking daarvan in concrete maatregelen in dat traject aan de orde. Dit wetsvoorstel is daarmee – net als de fiscale verzamelwetten in de afgelopen jaren – beperkt gebleven tot voornamelijk technische wijzigingen.

2. Toelichting op enkele wijzigingen

2.1. Rentekorting personeelslening

Zoals onder meer is toegezegd bij de behandeling van het Belastingplan 2015 wordt een maatregel voorgesteld ter voorkoming van een tariefvoordeel binnen de eigenwoningregeling als gevolg van de bestaande nihilwaardering in de loonbelasting van het rentevoordeel van de personeelslening.¹ Het tariefvoordeel kan ontstaan als gevolg van de per 1 januari 2014 geïntroduceerde afbouw van het percentage waartegen de eigenwoningrenteaftrek plaatsvindt van maximaal 52% naar uiteindelijk maximaal 38% (voor 2015 is het tarief maximaal 51%). Dit tariefvoordeel loopt de komende jaren geleidelijk op naarmate het percentage waartegen eigenwoningrente afgetrokken mag worden lager wordt en bedraagt uiteindelijk 14%-punt. Dat is onwenselijk en reden om het rentevoordeel van personeelsleningen fiscaal niet meer buiten beschouwing te laten. Het tariefvoordeel doet zich overigens enkel voor bij werknemers met een eigenwoningrentevoordeel op hun personeelslening en een inkomen dat deels in de vierde tariefschijf valt of in ieder geval zonder die renteaftrek deels in de vierde tariefschijf zou vallen. Er is echter voor gekozen om de nihilwaardering ook af te schaffen in de gevallen dat het inkomen (met of zonder de renteaftrek) niet (deels) in de vierde schijf valt. Het is namelijk uitvoeringstechnisch gezien niet mogelijk om een onderscheid te maken tussen de situaties waarin sprake is van een tariefvoordeel en de situaties waarin dat niet het geval is.

¹ Kamerstukken II 2014/15, 34 002, nr. 29.

Gekozen is voor een vormgeving van de maatregel die de bestaande processen in het loondomein en bij financiële instellingen zo veel mogelijk ongemoeid laat en voor de Belastingdienst goed uitvoerbaar is. Daarom wordt de nihilwaardering in de loonsfeer opgeheven. Daartoe zullen de bepalingen omtrent de nihilwaardering in de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2011 vervallen. Tevens wordt geregeld dat het eigenwoningrentevoordeel niet als eindheffingsbestanddeel kan worden aangegeven.

Het rentevoordeel wordt gevormd door het verschil tussen de afgesproken rente en de waarde in het economische verkeer (de rente voor een vergelijkbare lening in de markt). Vanwege het arbeidsvoorwaardelijke karakter weten werkgevers in de regel het beste hoe groot het rentevoordeel is, in het bijzonder in het geval het verstrekken van leningen bedrijfseigen is. Werkgevers geven nu via de loonaangifte door dat een werknemer een personeelslening heeft. Dit gegeven zal worden vervangen door de rentevoordelen die bij de werknemer tegen het tabeltarief verloond zijn.

Met de bankensector is overleg gevoerd over de voorgenomen maatregel. Daaruit is onder meer als aandachtspunt naar voren gekomen dat er sprake kan zijn van een gedurende het jaar wisselend(e) rente(voordeel) zoals zich dat voordoet bij annuïtaire leningen en bij leningen met een variabele rente. Ter vergemakkelijking van de uitvoering zal daarbij worden toegestaan om het in aanmerking te nemen rentevoordeel gelijkmatig over het jaar te verdelen. Deze tegemoetkoming zal in lagere regelgeving nader worden uitgewerkt.

Het door de werkgever individueel verloonde rentevoordeel zal in de voorgevulde aangifte inkomstenbelasting (IB) worden opgenomen. Aangezien de werkgever niet altijd kan bepalen welk deel van het rentevoordeel kan worden aangemerkt als aftrekbare eigenwoningrente en in dat geval zekerheidshalve het gehele rentevoordeel tegen het tabeltarief zal verlonen, zal aan de hand van aanvullende vragen in de aangifte IB de mate van aftrekbaarheid van dit rentevoordeel worden bepaald. Samen met de informatie over betaalde rente zoals nu al verstrekt wordt door financiële instellingen en die ook in de aangifte wordt ingevuld, kan aldus het bedrag van de in aanmerking te nemen eigenwoningrente worden vastgesteld.

Het in aanmerking nemen van het rentevoordeel in het loon leidt ook tot verhoging van het loon voor de sociale verzekeringen, voor zover het loon nog niet boven het maximumpremieloon lag. Daarmee stijgt de grondslag voor de heffing van premies werknemersverzekeringen en inkomensafhankelijke bijdrage Zorgverzekeringswet, alsmede de grondslag voor de berekening van het dagloon. Bij verrekening van inkomsten uit dienstbetrekking met een lopende uitkering wordt ook het rentevoordeel verrekend; dit kan leiden tot een lagere uitkering. Deze effecten treden onmiddellijk in na inwerkingtreding van de wet. Over de gevolgen voor de uitkeringen zal door het Uitvoeringsinstituut Werknemersverzekeringen (UWV) op de gebruikelijke wijze worden gecommuniceerd.

2.2. Afschaffen van banksparen voor uitvaartkosten

Met ingang van 1 januari 2010 is een bankspaaralternatief geïntroduceerd voor als uitvaartverzekering gebruikte overlijdensverzekeringsproducten. Dit hing samen met de wens om waar mogelijk een gelijk speelveld te creëren tussen banken en verzekeraars. Sinds de invoering in 2010 zijn er echter geen banken geweest die het product banksparen voor uitvaartkosten hebben aangeboden. Navraag bij de Nederlandse Vereniging van Banken (NVB) leert dat dit samenhangt met de geringe bedragen die in

dat kader belastingvrij gespaard kunnen worden, waardoor de vraag naar dit product door klanten volgens de NVB gering zal zijn. Tegelijkertijd zijn voor banken de kosten voor de introductie en het onderhoud van de voor dit product benodigde administratieve systemen hoog. Omdat het banksparen voor uitvaartkosten niet wordt aangeboden, wordt de vrijstelling in box 3 voor de bankspaarvariant geschrapt. Deze aanpassing is aangekondigd in het antwoord op schriftelijke Kamervragen van het lid Van Hijum (CDA).² De vrijstelling in box 3 voor de uitvaartverzekeringen blijft wel bestaan.

2.3. Bronheffing Luxemburg

In het kader van toenemende internationale transparantie op het gebied van financiële gegevens heeft Luxemburg besloten om per 1 januari 2015 het fiscale bankgeheim voor rekeningen van inwoners van andere lidstaten van de Europese Unie (EU-lidstaten) op te heffen. Dit betekent dat sinds deze datum geen bronheffing in Luxemburg meer geheven wordt op de rente-inkomsten en dat Luxemburg op automatische basis informatie verstrekt over de banktegoedhouders die wonen in de overige EU-lidstaten. Om deze reden is het niet meer nodig om bij de vaststelling van de in Nederland verschuldigde inkomstenbelasting een verrekening te verlenen voor de geheven bronheffing door Luxemburg.

2.4. Houdsterverliesregeling

In september 2014 heeft de Hoge Raad een viertal arresten gewezen over de zogenoemde houdsterverliesregeling.³ De houdsterverliesregeling is een beperking van de reguliere verliesverrekeningsregels in de Wet op de vennootschapsbelasting 1969 en bepaalt dat verliezen van houdster- en financieringsmaatschappijen alleen mogen worden verrekend met winsten uit jaren waarin de vennootschap ook als houdster- en financieringsmaatschappij is aangemerkt. De regeling is in 2004 ingevoerd ter (gedeeltelijke) dekking van de gevolgen van het Bosal-arrest⁴ en beoogt te voorkomen dat verliezen geleden in een periode waarin voornamelijk vrijgestelde winsten worden gerealiseerd, kunnen worden afgezet tegen niet-vrijgestelde operationele winsten in Nederland door latere taxplanning.

Door de uitleg die de Hoge Raad aan de regeling geeft, worden verliezen geleden in het jaar van aanvang en beëindiging van houdsteractiviteiten in veel gevallen niet als houdsterverlies aangemerkt, waardoor de aftrekbepanking in die gevallen niet geldt. Bovendien ontstaat de mogelijkheid om, door het tijdstip van aankoop, oprichting, verkoop of liquidatie te plannen, de regeling in die jaren te omzeilen. Daarom wordt reparatie voorgesteld. Inwerkingtreding is voorzien per 1 januari 2016. De maatregel voorkomt een structurele budgettaire derving. In 2015 is echter nog wel sprake van een incidentele budgettaire derving van € 30 miljoen. Dit wordt toegelicht in de paragraaf over de budgettaire aspecten.

2.5. Dividendbelasting

De teruggaafprocedure in de dividendbelasting voorziet in een teruggave van dividendbelasting die is ingehouden ten laste van niet aan de vennootschapsbelasting onderworpen rechtspersonen, waaronder ook

² Aangangsel Handelingen II 2013/14, nr. 2502.

³ HR 19 september 2014, nr. 13/03611, ECLI:NL:HR:2014:2680; HR 19 september 2014, nr. 13/03973, ECLI:NL:HR:2014:2679; HR 19 september 2014, nr. 13/03975, ECLI:NL:HR:2014:2682, en HR 19 september 2014, nr. 13/03979, ECLI:NL:HR:2014:2683.

⁴ HvJ EU 18 september 2003, C-168/01, ECLI:EU:C:2003:479.

overheidslichamen. Deze teruggaafprocedure wordt uitgebreid voor publiekrechtelijke rechtspersonen en privaatrechtelijke overheidslichamen die op grond van de in het wetsvoorstel Wet modernisering Vpb-plicht overheidsondernemingen⁵ opgenomen bepalingen weliswaar belastingplichtig zijn, maar waarbij een aandelenbelang is toe te rekenen aan het objectief vrijgestelde deel van de onderneming. De teruggaafprocedure wordt aldus ook voor deze gevallen mogelijk gemaakt. De omvang van de groep lichamen die van de teruggaafprocedure gebruik kan maken verandert door de voorgestelde wijziging niet. Met de voorgestelde wijziging wordt slechts bewerkstelligd dat een groep lichamen die als gevolg van de per 1 januari 2016 te moderniseren Vpb-plicht voor overheidsondernemingen geen gebruik meer zouden kunnen maken van de teruggaafprocedure van de dividendbelasting, na 1 januari 2016 alsnog van de teruggaafprocedure gebruik kunnen blijven maken. De voorgestelde wijziging voorkomt voor deze lichamen een liquiditeitsnadeel.

2.6. Teruggaafregeling BPM bij export van motorrijtuigen

De teruggaafregeling bij export van motorrijtuigen van de belasting van personenauto's en motorrijwielen (BPM) wordt zodanig aangepast dat de BPM-teruggaaf alleen wordt verleend indien het geëxporteerde motorrijtuig, overeenkomstig de Richtlijn inzake de kentekenbewijzen van motorvoertuigen (Richtlijn 1999/37/EG), duurzaam is ingeschreven in een andere EU-lidstaat of in een andere staat die partij is bij de Europese Economische Ruimte (EER). Dit werpt een drempel op tegen het ten onrechte verkrijgen van een teruggaaf bij export naar een land buiten de EU/EER via een bijvoorbeeld tijdelijke registratie in een land binnen de EU/EER.

2.7. Doorwerking aanpassingen nihil tarief motorrijtuigenbelasting

Als gevolg van het Belastingplan 2015 zal met ingang van 1 januari 2016 voor personenauto's met een CO₂-uitstoot van 0 gram per kilometer een nihil tarief in de motorrijtuigenbelasting (MRB) worden ingevoerd. Het nihil tarief dat geldt tot en met 31 december 2015 voor personenauto's met een CO₂-uitstoot van niet hoger dan 50 gram per kilometer, wordt daarmee voor nulemissie-auto's (met een CO₂-uitstoot van 0 gram per kilometer) voortgezet. Abusievelijk is in het Belastingplan 2015, in tegenstelling tot de situatie die geldt tot 1 januari 2016, dat nihil tarief alleen geregeld voor personenauto's en niet ook voor bestelauto's, motorrijwielen en nog een aantal andere, meer bijzondere elektrische of door waterstof aangedreven voertuigen. In het onderhavige voorstel wordt deze omissie hersteld door het nihil tarief ook voor die voertuigen te regelen per 1 januari 2016.

Voorts is opgenomen dat in de tariefstructuur van de provinciale opcenten – zoals gebruikelijk – gelijke tred wordt gehouden met het in het Belastingplan 2015 voor het jaar 2016 opgenomen nihil tarief voor nulemissie-auto's en het halftarief voor personenauto's met een CO₂-uitstoot van hoger dan 1 maar niet hoger dan 50 gram per kilometer in de MRB.

⁵ Het bij koninklijke boodschap van 16 september 2014 ingediende voorstel van wet tot wijziging van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969 en enige andere wetten in verband met de modernisering van de vennootschapsbelastingplicht voor overheidsondernemingen (Wet modernisering Vpb-plicht overheidsondernemingen) (Kamerstukken 34 003).

2.8. Belasting op leidingwater

In het wetsvoorstel Overige fiscale maatregelen 2014 werd aanvankelijk een vereenvoudiging van de belasting op leidingwater voorgesteld door afzonderlijke watervoorzieningen niet langer in de heffing te betrekken, tenzij de leverancier in totaal via ten minste duizend aansluitingen leidingwater levert.⁶ Deze wijziging werd echter bij de derde nota van wijziging geschrapt in verband met een aantal nieuwe wijzigingen in de leidingwaterbelasting waarbij onder meer het heffingsplafond van 300 m³ per jaar per aansluiting verviel.⁷ Het potentiële budgettaire belang van het buiten de heffing laten van afzonderlijke watervoorzieningen werd daardoor veel groter, met name bij bedrijventerreinen. Hierdoor kwam de vereenvoudiging in een ander licht te staan. Bij het Belastingplan 2015 is echter het heffingsplafond hersteld, met als gevolg dat dit budgettaire bezwaar niet meer geldt. Daarom wordt nu opnieuw voorgesteld deze vereenvoudiging door te voeren, met terugwerkende kracht tot en met 1 januari 2015.

2.9. Energiebelasting

Voor de toepassing van het verlaagde tarief voor aardgas ten behoeve van glastuinbouwbedrijven wordt een aanvullende voorwaarde opgenomen. Het verlaagde tarief mag niet worden toegepast als het aardgas wordt gebruikt door een onderneming in moeilijkheden. Dit om te voldoen aan de Europese regels inzake staatssteun.

3. Overige aspecten

3.1. Budgettaire aspecten

Drie van de maatregelen in dit wetsvoorstel hebben budgettaire gevolgen. De maatregel op het terrein van de houdsterverliesregeling voorkomt een structurele budgettaire derving in de toekomst van € 13 miljoen per jaar. In 2015 is echter nog wel sprake van een incidentele budgettaire derving van € 30 miljoen. Dit komt omdat de aanpassing van de houdsterverliesregeling niet met terugwerkende kracht van toepassing is. Belastingplichtigen kunnen dus een verlies in de jaren voor 1 januari 2016 ter zake waarvan de verliesbeschikking nog niet is vastgesteld kwalificeren conform de uitspraak van de Hoge Raad (dus zonder de voorgestelde beperking). Dit betreft de aangiftejaren 2013 (gedeeltelijk), 2014 en 2015. Het uitbreiden van de regeling nihil tarief in de motorrijtuigenbelasting voor nul-emissie-auto's naar andere elektrische motorrijtuigen dan alleen elektrische personenauto's, leidt in 2016 tot een derving van € 1 miljoen. Na 2016 zijn de budgettaire consequenties mede afhankelijk van de nog te maken keuzes in de Autobrief 2.0.

De afschaffing van de nihilwaardering van het rentevoordeel op personeelsleningen leidt tot een budgettaire opbrengst van € 1 miljoen in 2016 oplopend tot € 9 miljoen structureel.

3.2. EU-aspecten

In de energiebelasting wordt als voorwaarde voor het verlaagde tarief op aardgas voor de glastuinbouw opgenomen, dat het aardgas niet wordt gebruikt door een bedrijf in moeilijkheden in de zin van de Europese richtsnoeren op dit punt. Daarmee wordt – mede op aandringen van de Europese Commissie – invulling gegeven aan het verbod in de Richtsnoeren staatssteun ten behoeve van milieubescherming en energie

⁶ Kamerstukken II 2013/14, 33 753, nr. 2, blz. 9.

⁷ Kamerstukken II 2013/14, 33 753, nr. 9, blz. 1.

2014–2020 (PbEU 2014, C200) om milieu en energiesteun te verlenen aan ondernemingen in moeilijkheden. Met betrekking tot de teruggaaf van energiebelasting ten behoeve van energie-intensieve bedrijven, wordt de verwijzing naar de algemene groepsvrijstellingsverordening uit 2008⁸ geactualiseerd, in verband met de vervanging van die verordening in 2014.⁹

3.3. Uitvoeringskosten Belastingdienst

De in dit wetsvoorstel opgenomen maatregelen kunnen tijdig door de Belastingdienst worden geïmplementeerd. De maatregelen zijn uitvoerbaar en handhaafbaar. De maatregel ten aanzien van de rentekorting op personeelsleningen brengt uitvoeringskosten met zich mee van € 390.000 in 2015, € 350.000 in 2016 en € 665.000 structureel voor de jaren erna. Deze uitgaven zullen worden ingepast binnen de begroting van Financiën (IX). De incidentele gevolgen voor de uitvoeringskosten van de Belastingdienst van de overige maatregelen in dit wetsvoorstel zijn geraamd op € 50.000. Deze uitvoeringskosten worden verwerkt bij de budgettaire besluitvorming in het voorjaar van 2015.

De maatregel ten aanzien van de rentekorting voor personeelsleningen vergt nog dit jaar een aanpassing van de ICT. Tevens dient over deze wijziging tijdig vooraf te worden gecommuniceerd. De structurele kosten vloeien voort uit het toezicht dat nodig is vanwege het betrekken van de rentekorting in de heffing. De voorgenomen wijziging van de innovatiebox – deze maatregel wordt verder toegelicht in de artikelsgewijze toelichting – vergt aanpassing van de aangifte vennootschapsbelasting, de toelichting op de aangifte en het bijbehorende geautomatiseerde systeem. De voorgestelde reparatie van de houdsterverliesregeling vennootschapsbelasting heeft geen gevolgen voor de uitvoering, omdat hiermee wordt beoogd alsnog de situatie te bereiken zoals die bij de wetwijziging van 2003 voor ogen stond. Voor de per 1 januari 2016 vennootschapsbelastingplichtige overheidsondernemingen waarbij een aandelenbelang is toe te rekenen aan het objectief vrijgestelde deel van de onderneming, wordt voorzien in een mogelijkheid van teruggaaf. Deze zal gezien de verwachte relatief geringe aantallen door de Belastingdienst in een handmatig proces worden uitgevoerd. Voor de verruiming van de faciliteit voor het zonder box 2-heffing ontvangen van dividenden uit een vererfd aanmerkelijk belang naar aandelen hoeven de processen en systemen niet te worden aangepast. Alleen de helpteksten en teksten op de website worden gewijzigd. Ook deze maatregel wordt toegelicht in de artikelsgewijze toelichting.

3.4. Gevolgen voor bedrijfsleven en burger

Van de in dit wetsvoorstel opgenomen maatregelen hebben enkele maatregelen gevolgen voor de omvang van de administratieve lasten. Per saldo leiden deze maatregelen tot een structurele toename van de administratieve lasten voor bedrijven met € 0,5 miljoen vanaf 2016. De aanvullende voorwaarde dat het verlaagde energiebelastingtarief voor glastuinbouwbedrijven niet mag worden toegepast voor ondernemingen in moeilijkheden leidt tot een lichte toename van de administratieve lasten

⁸ Verordening (EG) nr. 800/2008 van de Commissie van 6 augustus 2008 waarbij bepaalde categorieën steun op grond van de artikelen 87 en 88 van het Verdrag met de gemeenschappelijke markt verenigbaar worden verklaard (de algemene groepsvrijstellingsverordening) (PbEU 2008, L 214).

⁹ Verordening (EU) nr. 651/2014 van de Commissie van 17 juni 2014 waarbij bepaalde categorieën steun op grond van de artikelen 107 en 108 van het Verdrag met de interne markt verenigbaar worden verklaard (PbEU 2014, L 187).

voor de betrokken bedrijven. De aanpassing die ertoe strekt om kleine afzonderlijke watervoorzieningen niet langer in de heffing van de belasting op leidingwater te betrekken en het voorstel om ook andere elektrische motorrijtuigen dan elektronische personenauto's vrij te stellen van MRB leiden tot een lichte afname van de administratieve lasten voor de betrokken burgers en bedrijven. De maatregel inzake de fiscale behandeling van rentekorting op een personeelslening leidt tot een toename van de administratieve lasten voor bedrijven met € 0,5 miljoen vanaf 2016.

3.5. Inwerkingtreding

Als inwerkingtredingsdatum is in het wetsvoorstel het vaste veranderingmoment van 1 januari 2016 opgenomen. Voor een aantal wijzigingen is voorzien in terugwerkende kracht dan wel een afwijkende datum van inwerkingtreding. Voor een nadere toelichting wordt verwezen naar de artikelsgewijze toelichting op de verschillende artikelen en onderdelen daarvan.

II. ARTIKELSGEWIJZE TOELICHTING

Artikel I

Artikel I, onderdeel A (artikel 3.18 van de Wet inkomstenbelasting 2001)

In de Wet verlaging maximumopbouw- en premiepercentages pensioen en maximering pensioengevend inkomen is geregeld dat de in die wet opgenomen aftopping van het pensioengevend loon op € 100.000 (bedrag 2015) ook geldt voor het pensioengevend inkomen bij beroeps- en bedrijfstakpensioenregelingen waar ondernemers en resultaatgenieters aan deelnemen. Dit is geregeld door met ingang van 1 januari 2015 in artikel 3.18, eerste lid, van de Wet inkomstenbelasting 2001 (Wet IB 2001) een verwijzing op te nemen naar artikel 18ga van de Wet op de loonbelasting 1964 (Wet LB 1964). Daarbij is verzuimd om de verwijzing naar genoemd artikel 18ga ook op te nemen in artikel 3.18, vijfde lid, onderdeel a, van de Wet IB 2001. Deze wijziging herstelt dit met terugwerkende kracht tot en met 1 januari 2015, zodat voor deeltijdsituaties alsnog bij algemene maatregel van bestuur kan worden bepaald dat de met ingang van 1 januari 2015 in artikel 11c van het Uitvoeringsbesluit inkomstenbelasting 2001 (UBIB 2001) opgenomen regels voor de overeenkomstige toepassing van artikel 18a, achtste lid, onderdeel a, van de Wet LB 1964 (de AOW-inbouw) vanaf die datum eveneens gelden voor de overeenkomstige toepassing van artikel 18ga van de Wet LB 1964.

Artikel I, onderdeel B (artikel 3.18 van de Wet inkomstenbelasting 2001)

Deze wijziging hangt samen met de in de Wet verlaging maximumopbouw- en premiepercentages pensioen en maximering pensioengevend inkomen opgenomen toevoeging per 1 januari 2016 van een tweede lid aan artikel 18ga van de Wet LB 1964, waardoor de tot 1 januari 2016 in dat artikel opgenomen tekst wordt aangeduid als eerste lid. De in artikel 3.18, eerste lid, van de Wet IB 2001 opgenomen en de ingevolge het onderhavige wetsvoorstel met terugwerkende kracht tot en met 1 januari 2015 in artikel 3.18, vijfde lid, onderdeel a, van de Wet IB 2001 op te nemen verwijzing naar die tekst dient per 1 januari 2016 dienovereenkomstig te worden aangepast.

Artikel I, onderdeel C (artikel 3.29a van de Wet inkomstenbelasting 2001)

De wijziging van artikel 3.29a van de Wet IB 2001 betreft een correctie van een onjuiste verwijzing in het eerste lid naar artikel 6a van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969 (Wet Vpb 1969). Bij Overige fiscale maatregelen 2014 is met terugwerkende kracht tot en met 22 juli 2013 in artikel 6a van de Wet Vpb 1969 een nieuw derde lid ingevoegd onder vernummering van de overige leden van dat artikel. Daarbij is verzuimd de verwijzing in artikel 3.29a van de Wet IB 2001 aan te passen. Dit wordt nu met terugwerkende kracht tot en met 22 juli 2013 alsnog gedaan.

Artikel I, onderdeel D (artikel 3.52a van de Wet inkomstenbelasting 2001)

Met de wijziging van artikel 3.52a, vijfde lid, van de Wet IB 2001 wordt de daarin opgenomen verwijzing naar artikel 1, vierde lid, van de Wet vermindering afdracht loonbelasting en premie voor de volksverzekeringen (WVA) alsnog aangepast aan de vernummering van laatstgenoemd lid tot derde lid ingevolge het Belastingplan 2014. Tevens wordt van de gelegenheid gebruikgemaakt om de tekst van genoemd vijfde lid in overeenstemming te brengen met de Aanwijzingen voor de regelgeving. Deze wijziging werkt terug tot en met 1 januari 2014, nu de hiervoor genoemde vernummering ook in werking trad op 1 januari 2014.

Artikel I, onderdeel E (artikel 3.104 van de Wet inkomstenbelasting 2001)

In artikel 3.104, onderdeel p, van de Wet IB 2001 is bepaald dat tegemoetkomingen krachtens artikel 2 van de Wet tegemoetkoming chronisch zieken en gehandicapten (Wtcg) niet behoren tot de belaste periodieke uitkeringen en verstrekkingen. Artikel 2 van de Wtcg ziet met ingang van 1 januari 2014 nog uitsluitend op uitkeringen over voor die datum liggende kalenderjaren en komt met ingang van 1 januari 2016 te vervallen. Dientengevolge kan ook artikel 3.104, onderdeel p, van de Wet IB 2001 per 1 januari 2016 komen te vervallen. Voor vanaf die datum nog te ontvangen tegemoetkomingen die betrekking hebben op oude jaren, wordt in het voorgestelde artikel II een overgangsbepaling opgenomen.

Artikel I, onderdeel F (artikel 3.123a van de Wet inkomstenbelasting 2001)

Binnen de aftrek wegens geen of geringe eigenwoningschuld (regeling Hillen) is in artikel 3.123a, vijfde tot en met zevende lid, van de Wet IB 2001 een aantal bepalingen opgenomen die betrekking hebben op de zogenoemde personeelslening. Dit betreft een lening voor de eigen woning waarbij de belastingplichtige van zijn werkgever een rentevoordeel ontvangt. Voornoemde bepalingen moeten voorkomen dat in de situatie dat een belastingplichtige over een dergelijke personeelslening beschikt, hij vanwege de huidige nihilwaardering van het rentevoordeel in de loonbelasting sneller en tot een groter bedrag in aanmerking komt voor de aftrek wegens geen of geringe eigenwoningschuld. Met het voorstel, opgenomen in artikel III, onderdeel A, om de nihilwaardering van het rentevoordeel weg te nemen, worden genoemde bepalingen van artikel 3.123a, vijfde tot en met zevende lid, van de Wet IB 2001 overbodig en kunnen deze daarom vervallen.

Artikel I, onderdeel G (artikel 4.12a van de Wet inkomstenbelasting 2001)

De wijziging van artikel 4.12a van de Wet IB 2001 bevat een codificatie van een goedkeuring die thans in een beleidsbesluit is opgenomen.¹⁰ Het betreft de verruiming van de faciliteit voor erfgenamen voor het zonder box 2-heffing ontvangen van dividenden van vererfde aandelen of winstbewijzen in situaties waarin ter zake van die overgang bij de erflater inkomen uit aanmerkelijk belang in aanmerking is genomen. In genoemd beleidsbesluit is goedgekeurd dat de faciliteit voor het zonder box 2-heffing genieten van reguliere voordelen door erfgenamen geldt voor alle aandelen of winstbewijzen van dezelfde soort in dezelfde vennootschap als de aandelen of winstbewijzen die krachtens erfrecht zijn verkregen. Hierdoor is ook geen box 2-heffing verschuldigd ingeval de verkrijger al dergelijke aandelen of winstbewijzen in zijn bezit heeft die niet krachtens erfrecht zijn verkregen en de dividenduitkering (vanwege het civiele recht) wordt gedaan op alle aandelen. De overige voorwaarden voor de faciliteit blijven ongewijzigd. Met de voorgestelde wijziging van artikel 4.12a van de Wet IB 2001 wordt deze versoepeling wettelijk vastgelegd.

Artikel I, onderdeel H (artikel 4.25 van de Wet inkomstenbelasting 2001)

De delegatiebepaling van artikel 4.25, vierde lid, van de Wet IB 2001 in combinatie met het bepaalde in het tweede en derde lid van dat artikel en artikel 7.5, zevende lid, van de Wet IB 2001, biedt momenteel onvoldoende grondslag om in alle beoogde gevallen artikel 16, elfde lid, van het UBIB 2001 toe te passen.¹¹

Met artikel 4.25 van de Wet IB 2001 en artikel 16, elfde lid, van het UBIB 2001 is geregeld dat bij immigratie een «step down» van de verkrijgingsprijs wordt verleend indien aandelen of winstbewijzen waarop op grond van de Nederlandse heffingsbepalingen een aanmerkelijkbelangclaim rust, voorafgaand aan het ontstaan van de binnenlandse belastingplicht zijn vervreemd aan een niet in Nederland gevestigde vennootschap en over de waardeaan groei bij die vervreemding geen naar Nederlandse maatstaven redelijke heffing heeft plaatsgevonden.

De in artikel 4.25, vierde lid, van de Wet IB 2001 gegeven bevoegdheid beperkt zich echter uitsluitend tot gevallen waarin de immigrerende belastingplichtige eerder in Nederland heeft gewoond (artikel 4.25, tweede lid, van de Wet IB 2001), gevallen waarin het aandelen of winstbewijzen van een in Nederland gevestigde vennootschap betreft (artikel 4.25, derde lid, van de Wet IB 2001), en gevallen waarin voordien de feitelijke leiding van een vennootschap uit Nederland is verplaatst (artikel 7.5, zevende lid, van de Wet IB 2001). Artikel 16, elfde lid, van het UBIB 2001 is daarmee op dit moment onverbindend voor gevallen waarin weliswaar eerder buitenlandse belastingplicht ten aanzien van een aanmerkelijk belang bestond, maar bij immigratie geen aandelen in een in Nederlands gevestigde vennootschap worden gehouden. Deze bepaling is echter ook bedoeld voor de situatie waarin voorheen sprake was van buitenlandse belastingplicht in Nederland en de aandelen in de Nederlandse vennootschap zijn verhangen naar een buitenlandse vennootschap, alvorens de belastingplichtige in Nederland is gaan wonen. De wijziging van artikel 4.25, derde lid, van de Wet IB 2001 bewerkstelligt dat artikel 16, elfde lid, van het UBIB 2001 in alle beoogde gevallen toepassing kan vinden.

¹⁰ Besluit van 4 september 2012, nr. BLKB2012/101M (Stcrt. 2012, 18480), zoals dit na de wijziging bij het besluit van 17 september 2014, BLKB2014/1321M (Stcrt. 2014, 26653) is komen te luiden.

¹¹ Dit volgt uit HR 27 september 2013, nr. 12/00189, ECLI:NL:HR:2013:BY9291.

Aangezien met de reparatie van artikel 4.25, derde lid, van de Wet IB 2001 een brede grondslag wordt opgenomen om bij algemene maatregel van bestuur regels te stellen inzake de verkrijgingsprijs voor alle gevallen waarin de immigrerende belastingplichtige eerder buitenlands belastingplichtig is geweest ten aanzien van enig aanmerkelijk belang, hoeft de situatie waarin voordien artikel 7.5, zevende lid, van de Wet IB 2001 is toegepast niet meer separaat genoemd te worden in artikel 4.25, vierde lid, van de Wet IB 2001. Daarom wordt genoemd vierde lid op dit punt aangepast.

De formulering van het UBIB 2001 zal eveneens aan deze reparatie worden aangepast. Daarnaast zal in het UBIB 2001 een vangnetbepaling worden toegevoegd om te voorkomen dat in meer gevallen dan beoogd de verkrijgingsprijs van de aandelen of winstbewijzen niet op de waarde in het economische verkeer wordt gesteld.

Artikel I, onderdeel I (artikel 5.10 van de Wet inkomstenbelasting 2001)

Met ingang van 1 januari 2010 is in artikel 5.10, eerste lid, onderdeel b, van de Wet IB 2001 een bankspaarvariant opgenomen als alternatief voor de overlijdensverzekeringsproducten die op dat moment reeds kwalificeerden als rechten die niet tot de bezittingen behoren in de zin van artikel 5.3 van de Wet IB 2001 (rendementsgrondslag).

Deze vrijstelling wordt voor de bankspaarvariant weer afgeschaft omdat er in de praktijk geen gebruik van wordt gemaakt. Naast artikel 5.10, eerste lid, onderdeel b, van de Wet IB 2001 komt ook artikel 5.10, tweede lid, van de Wet IB 2001, dat in aanvulling op de in het eerste lid opgenomen maxima een gezamenlijk maximum stelt voor de samenloop van verzekeringsproducten en bankspaarproducten, te vervallen.

Artikel I, onderdeel J (artikel 9.2 van de Wet inkomstenbelasting 2001)

Artikel 9.2, eerste lid, onderdeel d, van de Wet IB 2001 wordt met terugwerkende kracht tot en met 1 januari 2015 gewijzigd omdat Luxemburg per 1 januari 2015 is overgegaan op automatische informatie-uitwisseling en daarom sinds die datum geen bronbelasting meer heft als bedoeld in genoemd onderdeel.

Artikel I, onderdeel K (artikel 10a.14 van de Wet inkomstenbelasting 2001)

De wijziging van artikel 10a.14 van de Wet IB 2001 betreft een technische aanpassing van de verwijzing naar enkele leden van artikel 3.20 van de Wet IB 2001. Deze houdt verband met de wijziging van artikel 3.20 van de Wet IB 2001 per 1 januari 2015 ingevolge de Wet uitwerking autobrief, waarbij tevens enkele leden van voornoemd artikel zijn vernummerd. Omdat de vernummering van de betreffende leden van artikel 3.20 van de Wet IB 2001 met ingang van 1 januari 2015 heeft plaatsgevonden, dient de wijziging van artikel 10a.14 van de Wet IB 2001 tot en met deze datum terug te werken.

Artikel II

Artikel II (overgangsrecht artikel 3.104 van de Wet inkomstenbelasting 2001)

In artikel 3.104, onderdeel p, van de Wet IB 2001 is een vrijstelling opgenomen voor tegemoetkomingen krachtens artikel 2 van de Wtcg. In verband met het per 1 januari 2016 vervallen van artikel 2 van de Wtcg kan ook artikel 3.104, onderdeel p, van de Wet IB 2001 met ingang van die datum komen te vervallen (zie artikel I, onderdeel E). Omdat er echter ook na 31 december 2015 over de oude jaren nog tegemoetkomingen kunnen

worden verstrekt op grond van artikel 2 van de Wtcg, zoals dat tot en met 31 december 2015 luidt, blijft via onderhavige overgangsbepaling de vrijstelling van artikel 3.104 van de Wet IB 2001 hierop van toepassing.

Artikel III

Artikel III, onderdeel A (artikel 13 van de Wet op de loonbelasting 1964)

Het op nihil waarden van het rentevoordeel van een door de inhoudingsplichtige verstrekte lening waarvan de rente als aftrekbare kosten in de zin van de artikelen 3.120 tot en met 3.123 van de Wet IB 2001 in aanmerking genomen kan worden, is op grond van een delegatiebevoegdheid in artikel 13, derde lid, aanhef en onderdeel c, van de Wet LB 1964 opgenomen in artikel 3.10 van de Uitvoeringsregeling loonbelasting 2011. Nu de hiervoor genoemde nihilwaardering komt te vervallen, wordt voorgesteld de eveneens op de hiervoor genoemde delegatiebevoegdheid gebaseerde regeling voor geldleningen ter zake van de aanschaf van een fiets, elektrische fiets of elektrische scooter op te nemen in de wet (artikel 13, vijfde lid, van de Wet LB 1964) in plaats van in lagere regelgeving. In dat kader kan artikel 13, derde lid, onderdeel c, van de Wet LB 1964 vervallen.

Artikel III, onderdeel B (artikel 31 van de Wet op de loonbelasting 1964)

In het kader van de hiervoor toegelichte aanpassing van artikel 13 van de Wet LB 1964 wordt voorgesteld in artikel 31, vierde lid, onderdeel h, van de Wet LB 1964 een bepaling op te nemen die ertoe strekt dat het rentevoordeel van een door de inhoudingsplichtige dan wel door een met de inhoudingsplichtige verbonden vennootschap aan de werknemer verstrekte geldlening, daaronder begrepen een gedeelte van een geldlening, waarvan de rente als aftrekbare kosten in de zin van de artikelen 3.120 tot en met 3.123 van de Wet IB 2001 in aanmerking genomen kan worden, niet kan worden aangewezen als eindheffingsbestanddeel in de zin van artikel 31, eerste lid, onderdelen f en g, van de Wet LB 1964. Daarmee wordt voorkomen dat in de praktijk discussie zou kunnen ontstaan over de vraag of en in hoeverre het ter zake van het rentevoordeel tot het loon gerekende bedrag ook binnen de eigenwoningregeling in aanmerking mag worden genomen ingeval dit bedrag als eindheffingsbestanddeel is aangewezen. In het voorgestelde artikel 31, vierde lid, onderdeel i, van de Wet LB 1964 wordt bepaald dat de hiervoor toegelichte regeling ook van toepassing is op aan een dergelijke personeelslening verbonden kosten.

Artikel III, onderdeel C (artikel 31a van de Wet op de loonbelasting 1964)

De wijziging van artikel 31a van de Wet LB 1964 betreft een technische aanpassing van de verwijzing naar enkele leden van artikel 13 van de Wet LB 1964.

Artikel III, onderdeel D (artikel 39h van de Wet op de loonbelasting 1964)

De wijziging van artikel 39h van de Wet LB 1964 betreft een technische aanpassing van de verwijzing naar enkele leden van artikel 13bis van de Wet LB 1964. Deze houdt verband met de wijzigingen van artikel 13bis van de Wet LB 1964 per 1 januari 2015 ingevolge de Wet uitwerking autobrief, waarbij tevens enkele leden van voornoemd artikel zijn vernummerd. Omdat de vernummering van de betreffende leden van artikel 13bis van de Wet LB 1964 met ingang van 1 januari 2015 heeft plaatsgevonden, dient de wijziging van artikel 39h van de Wet LB 1964 tot en met deze datum terug te werken.

Artikel IV

Artikel IV, onderdeel A (artikel 12b van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969)

De innovatiebox wordt aangepast zodat buiten twijfel komt te staan wat de gevolgen voor de toepassing van de innovatiebox zijn van het vanuit een buitenlandse vaste inrichting van een belastingplichtige naar het hoofdhuis in Nederland overbrengen van een immaterieel activum waardoor de belastingplichtige kiest voor toepassing van de innovatiebox. Artikel 12b, vijfde lid, van de Wet Vpb 1969 bepaalt hoe de drempel voor toepassing van de innovatiebox wordt vastgesteld. Deze drempel komt op grond van het eerste lid van dat artikel in mindering op de voordelen die in aanmerking komen voor de innovatiebox. De wijziging van artikel 12b, vijfde lid, van de Wet Vpb 1969 heeft betrekking op de hierboven genoemde situatie dat een immaterieel activum waarvoor de belastingplichtige in het jaar kiest voor toepassing van de innovatiebox is overgegaan van een vaste inrichting van een belastingplichtige naar het hoofdhuis in Nederland of om een andere reden de objectvrijstelling van artikel 15e, eerste lid, van de Wet Vpb 1969 niet langer toepassing vindt. Bij deze specifieke samenloop van de innovatiebox en de objectvrijstelling (waarvan overigens niet bekend is dat deze zich heeft voorgedaan) moet de drempel worden verhoogd met de waarde in het economische verkeer van dat activum, voor zover deze waarde uitgaat boven de voortbrengingskosten die de belastingplichtige voor dat activum heeft gemaakt. Hiermee wordt voorkomen dat de belastingplichtige door de toepassing van de innovatiebox een onbedoeld voordeel geniet. Om dit te bewerkstelligen wordt voor de hiervoor genoemde situatie een onderdeel in genoemd vijfde lid ingevoegd. Deze aanpassing is aangekondigd in het antwoord op Kamervragen van het lid Omtzigt (CDA).¹² De overige wijzigingen zijn redactioneel van aard en hangen samen met de hiervoor genoemde invoeging.

Artikel IV, onderdeel B (artikel 20 van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969)

De invoeging van een volzin in artikel 20, zesde lid, van de Wet Vpb 1969 strekt ertoe de houdsterverliesregeling van artikel 20, vierde lid, van de Wet Vpb 1969 onder omstandigheden ook van toepassing te laten zijn in het jaar waarin de houdster- of financieringswerkzaamheden aanvangen of worden afgerond. De aanpassing is een reactie op vier arresten van de Hoge Raad gewezen op 19 september 2014¹³ die tot gevolg hebben dat de houdsterverliesregeling in het aanvangs- en beëindigingsjaar van de houdster- of financieringswerkzaamheden in de regel niet van toepassing zal zijn. Door de voorgestelde invoeging wordt dit gerepareerd. De houdsterverliesregeling is van toepassing als voldaan is aan twee vereisten: de feitelijke werkzaamheden moeten (i) gedurende het gehele of nagenoeg gehele jaar, (ii) uitsluitend of nagenoeg uitsluitend bestaan uit houdster- of financieringswerkzaamheden. In de arresten is bepaald dat «voor de beantwoording van de vraag of is voldaan aan de temporele eis slechts de periode van belang [is] waarin de deelneming wordt gehouden».¹⁴ Hierdoor kunnen perioden waarin voorbereidende of afrondende werkzaamheden plaatsvinden die verband houden met het houden van een deelneming of van inactiviteit voor aankoop of na

¹² Aanhangsel Handelingen II 2014/15, nr. 576.

¹³ HR 19 september 2014, nr. 13/03611, ECLI:NL:HR:2014:2680; HR 19 september 2014, nr. 13/03973, ECLI:NL:HR:2014:2679; HR 19 september 2014 nr. 13/03975, ECLI:NL:HR:2014:2682; HR 19 september 2014 nr. 13/03979, ECLI:NL:HR:2014:2683.

¹⁴ Rechtsoverweging 2.4.4 in onder de voorgaande voetnoot opgenomen arresten.

verkoop of liquidatie van een deelneming, niet worden gezien als perioden waarin houdsterwerkzaamheden plaatsvinden. Gevolg is dat de temporele eis in veel gevallen in het aanvangs- en beëindigingsjaar van de houdsterwerkzaamheden niet wordt gehaald en de verrekening van verliezen uit die jaren dus niet is beperkt. Bovendien bestaat de mogelijkheid de aankoop, oprichting, verkoop of liquidatie zo te plannen dat in het aanvangs- of beëindigingsjaar in geen geval aan de temporele eis wordt voldaan.

Door de voorgestelde invoeging worden perioden waarin voorbereidende en afrondende werkzaamheden plaatsvinden en perioden van inactiviteit in aanloop naar of na afloop van houdster- of financieringswerkzaamheden beschouwd als perioden waarin houdster- of financieringswerkzaamheden plaatsvinden. Hierdoor zal, ervan uitgaande dat er verder geen andere activiteiten worden ontplooid, ook in het aanvangs- en beëindigingsjaar aan de temporele eis worden voldaan.

Bij voorbereidende en afrondende werkzaamheden kan onder meer gedacht worden aan juridische werkzaamheden en het aantrekken of afwickelen van de financiering. Ook het zoeken naar een investering valt onder voorbereidende werkzaamheden. Indien werkzaamheden worden uitbesteed, worden deze aan de belastingplichtige toegerekend. Het aanhouden van liquide middelen geldt als inactiviteit.

Artikel V

Artikel V, onderdeel A (artikel 10 van de Wet op de dividendbelasting 1965)

Artikel 10 van de Wet op de dividendbelasting 1965 (Wet DB 1965) voorziet in een teruggaaf van ingehouden dividendbelasting, op verzoek, aan een in Nederland gevestigde rechtspersoon die niet aan de vennootschapsbelasting is onderworpen. Hiermee wordt de subjectieve vrijstelling in de vennootschapsbelasting doorgetrokken naar de dividendbelasting en wordt voorkomen dat de dividendbelasting als eindheffing fungeert. De wijziging in artikel 10 van de Wet DB 1965 hangt samen met de voorgestelde wijzigingen in het wetsvoorstel Wet modernisering Vpb-plicht overheidsondernemingen.¹⁵

Met het aan genoemd artikel toe te voegen vijfde lid wordt bewerkstelligd dat een dergelijke teruggaaf van ingehouden dividendbelasting, op verzoek, ook kan worden verleend aan een in Nederland gevestigd (overheids)lichaam dat wel (subjectief) aan de vennootschapsbelasting is onderworpen, maar waarbij de dividendbelasting is ingehouden op opbrengsten die bij dit lichaam ingevolge de artikelen 8e, 8f en 8g van de Wet Vpb 1969 niet tot de winst behoren. Hiermee wordt voor dergelijke lichamen, waarvoor als gevolg van het hiervoor genoemde wetsvoorstel de subjectieve belastingplicht wordt uitgebreid, maar waarbij de opbrengsten waarop de dividendbelasting is ingehouden onder een objectvrijstelling vallen, de huidige werkwijze met betrekking tot de ingehouden dividendbelasting gehandhaafd. Aldus wordt een liquidi-teitsnadeel voorkomen dat zich zou voordoen bij het op de voet van artikel 25 van de Wet Vpb 1969 – in het reguliere aangiftetraject – verrekenen van de ingehouden dividendbelasting.

De overeenkomstige toepassing van artikel 10, eerste lid, van de Wet Vpb 1969 betekent dat ook in de hiervoor beschreven gevallen de teruggaaf alleen zal worden verleend op een bij de inspecteur ingediend verzoek. Voorts zal de teruggaafregeling niet van toepassing zijn indien het lichaam

¹⁵ Het bij koninklijke boodschap van 16 september 2014 ingediende voorstel van wet tot wijziging van de Wet op de vennootschapsbelasting 1969 en enige andere wetten in verband met de modernisering van de vennootschapsbelastingplicht voor overheidsondernemingen (Wet modernisering Vpb-plicht overheidsondernemingen) (Kamerstukken 34 003).

niet de uiteindelijk gerechtigde van de opbrengsten is, dan wel een vrijgestelde beleggingsinstelling is als bedoeld in artikel 6a van de Wet Vpb 1969.

Artikel 10, tweede lid, van de Wet DB 1965 voorziet in een teruggaaf van ingehouden dividendbelasting aan een lichaam gevestigd in een lidstaat van de Europese Unie (EU-lidstaat) of een staat die partij is bij de Overeenkomst betreffende de Europese Economische Ruimte (EER-staat). Hierbij wordt de eis gesteld dat het lichaam in die staat niet onderworpen mag zijn aan een belasting naar de winst, terwijl dit lichaam tevens niet in Nederland aan de vennootschapsbelasting onderworpen mag zijn indien het lichaam in Nederland zou zijn gevestigd. Met artikel 10, vijfde lid, tweede volzin, van de Wet DB 1965 worden het bestaande tweede en vierde lid van dat artikel van overeenkomstige toepassing verklaard op, kort gezegd, in een EU-lidstaat of EER-staat gevestigde (overheids)lichamen waarbij de dividendbelasting is ingehouden op opbrengsten die bij dit lichaam ingevolge de artikelen 8e, 8f en 8g van de Wet Vpb 1969 niet tot de winst zouden hebben behoord, ware dit lichaam in Nederland gevestigd. Aldus kan aan dergelijke lichamen, zowel voor rechtstreeks ontvangen opbrengsten als voor opbrengsten die door een in Nederland gedreven onderneming van het lichaam worden ontvangen, op dezelfde voet als vergelijkbare Nederlandse (overheids)lichamen, op verzoek, teruggaaf van dividendbelasting worden verleend. Aan de additionele eis dat de opbrengsten in de andere staat niet in een belasting naar de winst mogen worden betrokken, is zowel voldaan als het lichaam aldaar subjectief is vrijgesteld of anderszins niet aan een dergelijke belasting is onderworpen, als wanneer de opbrengsten aldaar onder een objectvrijstelling vallen.

Artikel 10, derde lid, van de Wet DB 1965 voorziet in bepaalde situaties in een teruggaaf van ingehouden dividendbelasting, op verzoek, aan een lichaam gevestigd in een aangewezen derde staat. Hierbij wordt als eis gesteld dat de ingehouden dividendbelasting betrekking heeft op de opbrengst uit portfolio-investeringen en dat het lichaam in de derde staat niet onderworpen is aan een belasting naar de winst, terwijl dit lichaam tevens niet in Nederland aan de vennootschapsbelasting onderworpen zou zijn indien het lichaam in Nederland zou zijn gevestigd. Met artikel 10, vijfde lid, tweede volzin, van de Wet DB 1965 worden het bestaande derde en vierde lid van dat artikel van overeenkomstige toepassing verklaard op, kort gezegd, in een derde staat gevestigde (overheids)lichamen waarbij dividendbelasting is ingehouden op opbrengsten die bij dit lichaam ingevolge de artikelen 8e, 8f en 8g van de Wet Vpb 1969 niet tot de winst zouden hebben behoord, ware dit lichaam in Nederland gevestigd. De overeenkomstige toepassing van genoemd derde lid betekent dat ook deze teruggaafmogelijkheid voor lichamen in een derde staat alleen ziet op opbrengsten uit portfolio-investeringen. Tevens geldt ook de additionele voorwaarde dat de opbrengsten in de andere staat niet in een belasting naar de winst mogen worden betrokken.

Artikel V, onderdeel B (artikel 11 van de Wet op de dividendbelasting 1965)

De aanpassing van artikel 11, derde lid, van de Wet DB 1965 houdt verband met de toevoeging van een vijfde lid aan artikel 10 van de Wet DB 1965. Hiermee worden overheidslichamen bij de toepassing van genoemd artikel 11, derde lid, gelijk behandeld als de andere (vrijgestelde) lichamen die onder artikel 10 van de Wet DB 1965 vallen.

Artikel VI

Artikel VI, onderdelen A en B (artikelen 8 en 11 van de Wet op de omzetbelasting 1968)

Voor een aantal vrijstellingen van artikel 11 van de Wet op de omzetbelasting 1968 (Wet OB 1968) geldt de voorwaarde dat de toepassing van de vrijstelling niet tot een ernstige concurrentievervalsing mag leiden. Hierbij gaat het in het eerste lid van dat artikel om de sociaal-culturele vrijstelling, bedoeld in onderdeel f, de zorgvrijstellingen, bedoeld in onderdeel g, onder 2° en onder 3°, de vrijstelling voor bepaalde instellingen zonder winstoogmerk, bedoeld in onderdeel t, de koepelvrijstelling, bedoeld in onderdeel u en de vrijstelling voor fondswervende activiteiten, bedoeld in onderdeel v. Met de onderhavige redactionele aanpassing van deze bepalingen en de toevoeging van een zesde lid aan genoemd artikel 11 van de Wet OB 1968 wordt het mogelijk om bij ministeriële regeling bepaalde aan te wijzen leveringen of diensten uit te zonderen van de toepassing van de vrijstelling om te voorkomen dat concurrentievervalsing optreedt. Daarnaast wordt hierbij de formulering meer in lijn gebracht met de formulering daarvan in de BTW-richtlijn 2006.¹⁶ Om de transparantie te vergroten en een en ander te stroomlijnen wordt ervoor gekozen de aanwijzing van de leveringen of diensten ter voorkoming van concurrentieverstoring bij ministeriële regeling te regelen. Hiermee wordt de aanwijzing van alle leveringen en diensten die van de toepassing van de diverse vrijstellingen ter voorkoming van een verstoring van concurrentieverhoudingen worden uitgezonderd, op één plaats geregeld (negatieve lijst). In artikel 11, eerste lid, onderdelen f en u, van de Wet OB 1968 wordt het vereiste dat geen concurrentieverstoring mag optreden behouden om de grenzen van de delegatie bij het aanwijzen van de leveringen en diensten die onder de vrijstelling vallen (positieve lijst) in de wet aan te geven. Met de onderhavige aanpassingen wordt geen inhoudelijke wijziging beoogd.

Verder wordt in artikel 8 van de Wet OB 1968 een wetstechnische wijziging aangebracht. Met deze wijziging wordt subdelegatie aan de Minister mogelijk gemaakt.

Artikel VI, onderdeel C (artikel 35a van de Wet op de omzetbelasting 1968)

Deze wijziging voorziet in een beperkte aanpassing van de in artikel 35a, zesde lid, van de Wet OB 1968 opgenomen mogelijkheid ondernemers in bepaalde situaties bij ministeriële regeling toe te staan op de uit te reiken factuur minder gegevens te vermelden dan normaal vereist is, dan wel sommige gegevens anders te vermelden. Het gaat hier bijvoorbeeld om situaties waarin de handelspraktijken van de desbetreffende bedrijfssector of de technische voorwaarden waaronder facturen worden uitgereikt, zodanig zijn dat de naleving van de factuurvereisten in artikel 35a, eerste lid, van genoemde wet in een aantal gevallen moeilijk is te realiseren. Bij de aanpassing van artikel 35a, zesde lid, van de Wet OB 1968 met ingang van 1 januari 2013 aan een nieuwe factureringsrichtlijn¹⁷ is onbedoeld een wijziging ontstaan waardoor die bepaling niet meer de volledige basis vormt voor enkele van de in artikel 33 van de Uitvoeringsbeschikking omzetbelasting 1968 genoemde situaties. De nu voorziene aanpassing leidt ertoe dat deze bepaling weer de volledige basis kan vormen voor

¹⁶ Richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (PbEU 2006, L347).

¹⁷ Richtlijn 2010/45/EU van de Raad van 13 juli 2010 tot wijziging van Richtlijn 2006/112/EG betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde wat de factureringsregels betreft (PbEU 2010, L 189).

artikel 33 van die ministeriële regeling. Verder wordt met deze aanpassing geen materiële wijziging beoogd.

Artikel VI, onderdeel D (tabel I behorende bij de Wet op de omzetbelasting 1968)

De wijziging in tabel I, post a.35, van de Wet OB 1968 betreft een redactionele aanpassing.

Ingevolge tabel I, post b.9, van de Wet OB 1968 is het verlaagde btw-tarief van toepassing op onder meer openbaar vervoer, besloten busvervoer en taxivervoer als bedoeld in artikel 1, onderdelen h, i, en j, van de Wet personenvervoer 2000. Aanpassing van deze tabelpost is nodig, omdat de verwijzing voor deze vormen van vervoer naar de Wet personenvervoer 2000 niet meer juist is. Door in deze tabelpost te verwijzen naar de definities van openbaar vervoer, besloten busvervoer en taxivervoer als bedoeld in artikel 1 van de Wet personenvervoer 2000 wordt deze omissie hersteld. Daarnaast wordt de zinsnede «het vervoer met auto's voor de uitvoering van trouwerijen, begrafenissen en crematies daaronder begrepen» niet langer in de tabelpost opgenomen. Afzonderlijke vermelding van dit vervoer is niet meer nodig omdat dit vervoer reeds onder de definitie van taxivervoer valt als bedoeld in artikel 1 van de Wet personenvervoer 2000. Het laten vervallen van deze zinsnede betekent dan ook niet dat dit vervoer niet meer onder het verlaagde btw-tarief valt. Met deze wijziging wordt geen inhoudelijke wijziging beoogd.

Artikel VI, onderdeel E (tabel II behorende bij de Wet op de omzetbelasting 1968)

De wijzigingen in de bij de Wet OB 1968 behorende tabel II, post a.7, betreffen het herstel van een omissie. De bewoordingen van post a.7 van die tabel worden in lijn gebracht met die van de Wet op de accijns inzake de benaming van het belastbare feit in die wet. Daarnaast is er een wijziging voorzien in tabel II, post a.7, onder b, die betrekking heeft op de verwijzing naar de EU-rechtshandeling in die bepaling. In de titel van die rechtshandeling¹⁸ wordt oorspronkelijk verwezen naar Verordening 2008/118/EG van de Raad. Dit is later in het Publicatieblad van de Europese Unie gerectificeerd in: Richtlijn 2008/118/EG van de Raad.¹⁹ Deze wijziging heeft geen materiële betekenis. De wijziging voorzien in post a.8 van tabel II is redactioneel van aard.

Artikel VII

Artikel VII, onderdeel A (artikelen 1 en 16aa van de Wet op de belasting van personenauto's en motorrijwielen 1992)

In de artikelen 1, vijfde lid, en 16aa, tweede lid, onderdeel c, van de Wet op de belasting van personenauto's en motorrijwielen 1992 (Wet BPM 1992) wordt vanwege de consistentie in de wettekst en de duidelijkheid de term «register» vervangen door de term «kentekenregister». Hiermee wordt geen inhoudelijke wijziging beoogd.

¹⁸ Verordening (EG) nr. 684/2009 van de Commissie van 24 juli 2009 tot uitvoering van Richtlijn 2008/118/EG van de Raad wat betreft de geautomatiseerde procedures voor de overbrenging van accijnsgoederen onder schorsing van accijns (PbEU 2009, L 197). De rectificatie is gepubliceerd in PbEU 2011, L 23.

¹⁹ Richtlijn 2008/118/EG van de Raad van 16 december 2008 houdende een algemene regeling inzake accijns en houdende intrekking van Richtlijn 92/12/EEG (PbEU 2009, L 9).

Artikel VII, onderdeel B (artikel 14a van de Wet op de belasting van personenauto's en motorrijwielen 1992)

In artikel 14a van de Wet BPM 1992 wordt geregeld dat de teruggave van BPM bij export van motorrijtuigen voortaan alleen wordt verleend indien het geëxporteerde voertuig duurzaam is ingeschreven in een ander land binnen de Europese Unie/Europese Economische Ruimte (EU/EER). Daartoe wordt in artikel 14a, eerste lid, van de Wet BPM 1992 opgenomen dat een teruggaaf alleen wordt verleend indien het motorrijtuig buiten Nederland is gebracht en in een ander land binnen de EU/EER is geregistreerd als bedoeld in de Richtlijn 1999/37/EG van de Raad van 29 april 1999 inzake de kentekenbewijzen van motorvoertuigen (PbEG 1999, L 138).

De Belastingdienst heeft namelijk geconstateerd dat een deel van de uit Nederland naar een ander land binnen de EU/EER geëxporteerde motorrijtuigen direct nadat deze motorrijtuigen kortdurend waren geregistreerd in dat andere land van de EU/EER, wordt geëxporteerd naar een land buiten de EU/EER. Deze kortdurende registratie in dat andere land binnen de EU/EER dient dan uitsluitend het doel een teruggave van BPM te verkrijgen.

Op basis van een steekproef voor het jaar 2012 blijkt het te gaan om naar schatting enkele tientallen miljoenen euro's aan teruggaaf van BPM (bij een export van circa 84.000 motorrijtuigen en een totale teruggaaf in 2012 van € 276 miljoen), louter op basis van een tijdelijke registratie in een ander land van de EU/EER gevolgd door export naar een land buiten de EU/EER. Dit spoort met geluiden uit de branche op dit punt.

Als gevolg van de wijziging van artikel 14a van de Wet BPM 1992 wordt een kentekenbewijs op basis van een tijdelijke inschrijving als bedoeld in artikel 1 van die richtlijn voortaan niet meer geaccepteerd als basis voor de teruggave van BPM bij export van motorrijtuigen. Het gaat hierbij om tijdelijke registraties – in de richtlijn «tijdelijke inschrijving» genoemd – ten blijke waarvan documenten worden afgegeven dan wel gebruikt die niet in alle opzichten voldoen aan de voorschriften van die richtlijn.

Bij een export naar een ander land binnen de EU/EER, waar een motorrijtuig duurzaam ingeschreven wordt, zal in dat land geen tijdelijke maar een permanent kenteken worden aangevraagd en kan teruggave worden verkregen. In de gevallen waarin toch een tijdelijk kenteken wordt aangevraagd omdat het motorrijtuig bijvoorbeeld via Duitsland naar een ander EU-land wordt geëxporteerd, moet degene op wiens naam het motorrijtuig in Nederland was geregistreerd wachten met het terugvragen van de BPM tot het motorrijtuig in het definitieve EU-land van bestemming permanent is ingeschreven. Een teruggave van BPM blijft in die gevallen mogelijk.

Artikel VIII

Artikel VIII, onderdeel A (artikel 2 van de Wet op de motorrijtuigenbelasting 1994)

De wijziging van artikel 2, onderdeel a, van de Wet op de motorrijtuigenbelasting 1994 (Wet MRB 1994) strekt ertoe fietsen met elektrische trapondersteuning uit te zonderen van de definitie van motorrijtuig, omdat zij anders ten onrechte onder die definitie zouden vallen. Met deze wijziging wordt verduidelijkt en geformaliseerd dat fietsen met elektrische trapondersteuning niet onder de motorrijtuigenbelasting vallen.

Met het opnieuw verwoorden van artikel 23, derde lid, van de Wet MRB 1994, wordt de regelgeving inzake de afwijkende brandstoftoeslag voor personenauto's en bestelauto's met een gasinstallatie verduidelijkt en geactualiseerd. Het betreft een redactionele wijziging in verband met aanpassingen in de regelgeving inzake de bouw van gasinstallaties, gesteld bij of krachtens de Wegenverkeerswet (Wvw 1994). Door de koppeling met artikel 24 van de Wet MRB 1994, is deze wijziging van artikel 23, derde lid, van die wet tevens van toepassing op bestelauto's met een gasinstallatie.

In artikel 23, derde lid, (nieuw) van de Wet MRB 1994 wordt niet meer direct verwezen naar de Wvw 1994. Een dergelijke verwijzing is overbodig, aangezien personenauto's die in het kentekenregister worden opgenomen sowieso moeten voldoen aan de goedkeuringseis, bedoeld in artikel 21, eerste lid, van de Wvw 1994. In die bepaling is al voorzien in een mogelijkheid nadere eisen te stellen bij een ministeriële regeling ter zake (in casu de Regeling voertuigen). Het betreft derhalve een redactionele aanpassing waarmee geen inhoudelijke wijziging wordt beoogd. De in artikel 23, derde lid, onderdeel b, van de Wet MRB 1994 opgenomen eis dat de personenauto moet zijn voorzien van een installatie die tot gevolg heeft dat de emissies van die personenauto ten minste 30% lager zijn dan de emissienormen zoals neergelegd in de in onderdeel a bedoelde richtlijn, kan eveneens vervallen. Deze eis is specifiek bedoeld voor zogenoemde G3-LPG-installaties die na kentekenregistratie worden ingebouwd (retrofit) en is gebaseerd op de Euro II norm. Deze eis kan vervallen omdat de na kentekenregistratie ingebouwde LPG-installaties al moeten voldoen aan de eisen gesteld in de Regeling voertuigen. Deze eisen zijn even streng als dan wel strenger dan de eisen die in het huidige artikel 23, derde lid, van de Wet MRB 1994 zijn opgenomen.

Ook voor installaties die in de fabriek (af-fabriek) reeds zijn voorzien van een LPG-installatie en retrofit installaties die voldoen aan VN/ECE-Reglement nr. 115 geldt dat deze evenals genoemde retrofit G3-LPG-installaties voldoen aan genoemde eisen van de Regeling voertuigen. Dit heeft tot gevolg dat ook voor af-fabriek- en de R115-installaties de afwijkende brandstoftoeslag van toepassing is. In de praktijk wordt deze brandstof toeslag al voor deze beide laatst genoemde installaties toegepast. Deze praktijk wordt met onderhavige wijziging gecodificeerd. Ter vastlegging van het vorenstaande wordt verduidelijkt dat de afwijkende brandstoftoeslag alleen geldt wanneer in het kentekenregister met betrekking tot de betreffende personenauto met LPG de aanduiding af-fabriek-, G3-, of R115-installatie is opgenomen.

Daarnaast geldt de afwijkende brandstoftoeslag ook voor personenauto's met een ingebouwde CNG- of LNG-installatie, ongeacht het type gasinstallatie. Deze krijgen de brandstofaanduiding CNG of LNG in het kentekenregister. Ook hier is sprake van een codificatie van de bestaande praktijk. Hiermee wordt geen inhoudelijke wijziging beoogd.

Ten slotte wordt niet langer naar het kentekenbewijs verwezen maar naar het kentekenregister. Deze wijziging houdt verband met de modernisering van de wijze van tenaamstelling van kentekenbewijzen in de Wvw 1994.²⁰

²⁰ Wet van 19 juni 2013 tot wijziging van de Wegenverkeerswet 1994 in verband met de modernisering van de wijze van tenaamstelling van kentekenbewijzen en enkele andere wijzigingen van uiteenlopende aard (Stb. 2013, 333).

Artikel VIII, onderdeel C (artikel 23b van de Wet op de motorrijtuigenbelasting 1994)

Met deze wijziging wordt bewerkstelligd dat de abusievelijk in artikel 23b, eerste lid, onderdelen a en b, van de Wet MRB 1994 opgenomen term «auto's» in verband met de consistentie wordt vervangen door de term «een personenauto».

Artikel VIII, onderdeel D (artikel 31 van de Wet op de motorrijtuigenbelasting 1994)

Met het opnemen van artikel 31 in de Wet MRB 1994 wordt beoogd het nihiltarief in de motorrijtuigenbelasting voor de zogenoemde nulemissie-auto's – zoals dat met ingang van 1 januari 2016 geldt voor personenauto's – ook te laten gelden voor de bestelauto, het motorrijwiel, de vrachtauto, de rijdende winkel, de autobus en het buitenlandse motorrijtuig. Om in aanmerking te komen voor het nihiltarief moeten deze motorrijtuigen zijn ingericht en bestemd om uitsluitend te worden aangedreven door een elektromotor mits de elektrische energie uitsluitend door een batterij of door een brandstofcel wordt geleverd, of door een verbrandingsmotor die kan worden gevoed met waterstof. Het nihiltarief voor nulemissie-auto's is in het Belastingplan 2015 (BP 2015) abusievelijk alleen opgenomen voor personenauto's en ten onrechte niet ook voor de in de vorige volzin genoemde, andere motorrijtuigen.

Artikel IX

Artikel IX, onderdeel A (artikel 12 van de Wet belastingen op milieu-grondslag)

Artikel 12, eerste lid, onderdeel c, van de Wet belastingen op milieu-grondslag (Wbm) definieert het begrip «afzonderlijke watervoorziening» voor de toepassing van de belasting op leidingwater. In de definitie van het begrip «aansluiting» in artikel 12, eerste lid, onderdeel d, van de Wbm en in de overige bepalingen van de belasting op leidingwater omvat het begrip «distributienet» echter mede een eventuele enkelvoudige leiding van waaruit leidingwater wordt geleverd aan de gebruiker. De formulering «leiding of distributienet» in artikel 12, eerste lid, onderdeel c, van de Wbm wordt daarom ingekort tot «distributienet». Met deze inkorting wordt geen inhoudelijke wijziging beoogd.

Artikel IX, onderdeel B (artikel 14 van de Wet belastingen op milieu-grondslag)

Ingevolge artikel 14, eerste lid, van de Wbm wordt de belasting op leidingwater geheven ter zake van de levering van leidingwater via een aansluiting aan de gebruiker. In artikel 14 van de Wbm wordt het tweede lid inhoudelijk vernieuwd. In dat lid wordt geregeld, dat ter zake van de levering van leidingwater via een aansluiting op het distributienet van een afzonderlijke watervoorziening geen belasting op leidingwater wordt geheven, tenzij degene die de levering verricht leidingwater levert via in totaal ten minste 1.000 aansluitingen. Hiermee zal de leidingwaterbelasting niet langer zien op leveringen van de allerkleinste waterleveranciers. Bij het vaststellen van het aantal aansluitingen worden alle aansluitingen van de waterleverancier bij elkaar opgeteld. Dit kunnen aansluitingen zijn op een of meer afzonderlijke watervoorzieningen. Een bijzondere situatie doet zich voor wanneer leidingwater wordt geleverd aan een particuliere installatie voor centrale watervoorziening. In dat geval wordt vaak een groot aantal onroerende zaken via één aansluiting van leidingwater voorzien. Het is wenselijk dat grotere waterleve-

ranciers gelijk worden behandeld, ongeacht de vraag of zij het water leveren via een particuliere installatie voor centrale watervoorziening of via rechtstreekse aansluitingen. Daarom wordt in de tweede volzin van het tweede lid een delegatiebepaling opgenomen, inhoudende dat bij ministeriële regeling nadere regels worden gesteld voor vaststelling van het aantal aansluitingen dat bij levering aan een particuliere installatie voor centrale watervoorziening in aanmerking moet worden genomen, teneinde te bepalen of de hiervoor bedoelde drempel van 1.000 aansluitingen wordt overschreden.

Het bepaalde in de huidige tekst van het tweede lid wordt verplaatst naar het eerste lid en daar opgenomen als tweede volzin. Hiermee wordt geen inhoudelijke wijziging beoogd.

Artikel IX, onderdeel C (artikel 18a van de Wet belastingen op milieu-grondslag)

In verband met de wijziging van artikel 14, eerste en tweede lid, van de Wbm wordt in artikel 18a van de Wbm de verwijzing naar artikel 14, tweede lid, gewijzigd in artikel 14, eerste lid, tweede volzin, van de Wbm.

Artikel IX, onderdeel D (artikel 23 van de Wet belastingen op milieu-grondslag)

Ingevolge artikel XV, onderdeel Fa, van het BP 2015 wordt in artikel 22 van de Wbm opgenomen dat onder EVOA wordt verstaan Verordening (EG) nr. 1013/2006 van het Europees parlement en de Raad van 14 juni 2006 betreffende de overbrenging van afvalstoffen (PbEU 2006, L 190). Deze bepaling hangt samen met de uitbreiding van de afvalstoffenbelasting tot afvalstoffen die vanuit Nederland worden overgebracht naar een ander land om daar te worden verbrand, en treedt in werking op een bij koninklijk besluit vast te stellen tijdstip. De volledige titel van bedoelde verordening in artikel 23, eerste lid, onderdeel a, van de Wbm kan op genoemd tijdstip worden vervangen door: de EVOA. Deze wijziging zal in werking treden met ingang van datzelfde tijdstip.

Artikel IX, onderdeel E (artikel 25 van de Wet belastingen op milieu-grondslag)

Artikel 25 van de Wbm regelt dat de afvalstoffenbelasting wordt berekend over het gewicht van de afvalstoffen, gemeten in kilogrammen. Ingevolge artikel XV, onderdeel Ga, van het BP 2015 wordt de afvalstoffenbelasting uitgebreid tot afvalstoffen waarvoor toestemming wordt verkregen om deze uit Nederland over te brengen naar een ander land om daar te worden verbrand. Deze wijziging treedt in werking op een bij koninklijk besluit te bepalen tijdstip. Na inwerkingtreding zal artikel 25 van de Wbm mede gelden voor dergelijke afvalstoffen. Anders dan in de binnenlandse situatie gaat het daarbij niet om de bij een inrichting afgegeven of in een inrichting verwijderde hoeveelheden, maar om de hoeveelheden waarvoor de hiervoor bedoelde toestemming wordt verkregen. De tekst van artikel 25, eerste lid, van de Wbm wordt daarom ter vermijding van mogelijke onduidelijkheid op dat punt gepreciseerd. Deze wijziging zal dan ook in werking treden met ingang van hetzelfde tijdstip waarop genoemd artikel XV, onderdeel Ga, in werking treedt.

Artikel IX, onderdeel F (artikel 55 van de Wet belastingen op milieu-grondslag)

Artikel 55 van de Wbm regelt dat de energiebelasting voor aardgas wordt berekend per eenheid brandstof, uitgedrukt in kubieke meter, en voor elektriciteit per eenheid energie-inhoud, uitgedrukt in kWh. Daarbij wordt

aangesloten bij de door het energiebedrijf vastgestelde geleverde hoeveelheden. Ingevolge krachtens de Gaswet gestelde regels moet de gasleverancier bij vaststelling van de geleverde hoeveelheid in bepaalde situaties een of meer correcties toepassen. Per 1 januari 2015 zijn de regels op dit punt bijgesteld. Ter vermindering van mogelijke onduidelijkheid wordt expliciet in artikel 55 van de Wbm opgenomen dat de belasting voor aardgas wordt berekend met inachtneming van de krachtens de Gaswet gestelde regels ter bepaling van de geleverde hoeveelheid, met terugwerkende kracht tot en met 1 januari 2015. Hierdoor wordt verzekerd dat de wijze waarop de geleverde hoeveelheid ingevolge de Gaswet moet worden vastgesteld, inclusief de daarbij toe te passen correcties, ook geldt voor de energiebelasting.

Artikel IX, onderdeel G (artikel 60 van de Wet belastingen op milieu-grondslag)

Artikel 60 van de Wbm regelt dat in de eerste twee schijven van de energiebelasting voor aardgas een verlaagd tarief kan worden toegepast voor aardgas dat wordt geleverd aan glastuinbouwbedrijven. Dit verlaagde tarief vormt staatssteun in de zin van artikel 107, eerste lid, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU). De Europese Commissie heeft voor de periode van 2015 tot en met 2024 toestemming verleend om de regeling te continueren op grond van artikel 107, derde lid, onderdeel c, van het VWEU, zoals uitgewerkt in de hierna genoemde richtsnoeren. Daarbij is wel gewezen op de voorwaarde dat dergelijke staatssteun ingevolge de Richtsnoeren voor staatssteun ten behoeve van milieubescherming en energie 2014–2020 (PbEU 2014, C 200) niet mag worden verleend aan ondernemingen in moeilijkheden, zoals gedefinieerd in paragraaf 2.2 van de mededeling van de Europese Commissie betreffende Richtsnoeren voor reddings- en herstructureringssteun aan niet-financiële ondernemingen in moeilijkheden (PbEU 2014, C 249). De voorwaarde dat het verlaagde tarief door het energiebedrijf niet mag worden toegepast bij ondernemingen in moeilijkheden wordt daarom alsnog expliciet opgenomen in een nieuw tweede lid van artikel 60 van de Wbm, onder vernummering van het huidige tweede tot en met vierde lid.

Om die voorwaarde vorm te geven zal bij of krachtens algemene maatregel van bestuur concreet worden aangegeven wat onder bedrijven in moeilijkheden moet worden verstaan. Daartoe zal worden aangesloten bij in de praktijk bestaande signalen dat het bedrijf in moeilijkheden verkeert. Hierbij wordt onder meer gedacht aan de situatie waarin het glastuindersbedrijf de ontvanger van de Belastingdienst verzoekt om kwijtschelding of uitstel van betaling in verband met betalingsproblemen. Als een bedrijf door de ontvanger van de Belastingdienst niet voldoende levensvatbaar wordt geacht, wijst hij een dergelijk verzoek om die reden af. In de lagere regelgeving kan aan de glastuinder de verplichting worden opgelegd om het energiebedrijf vervolgens binnen zes weken schriftelijk te melden dat hij niet langer voldoet aan de voorwaarden voor toepassing van het verlaagde belastingtarief. Een vergelijkbare meldingsverplichting kan bijvoorbeeld gelden als surseance van betaling is verleend of als het bedrijf failliet is verklaard. Volledigheidshalve wordt opgemerkt dat een rechtstreekse melding van de Belastingdienst aan het energiebedrijf niet mogelijk is vanwege de geheimhoudingsplicht van de Belastingdienst. De genoemde termijn van zes weken is in lijn met de termijn voor de eventuele intrekking van de zogenoemde tuindersverklaring ingevolge artikel 20 van de Uitvoeringsregeling belastingen op milieugrondslag in samenhang met artikel 34a van de Uitvoeringsbeschikking omzetbelasting 1968. Verzuimt de tuinder het energiebedrijf tijdig op de hoogte te stellen dat hij niet langer voldoet aan de voorwaarden voor toepassing van het verlaagde tarief, dan kan de ten gevolge daarvan te weinig geheven

energiebelasting rechtstreeks bij hem worden nageheven op grond van artikel 20, tweede lid, tweede volzin van de Algemene wet inzake rijksbelastingen (AWR).

Voor wat betreft het energiebedrijf kan worden aangesloten bij signalen dat de tuinder structureel niet aan zijn financiële verplichtingen jegens de gasleverancier kan voldoen. Het eigen insolventiebeleid van energieleveranciers voorkomt in veel gevallen al dat het verlaagde tarief voor ondernemingen in moeilijkheden wordt toegepast, omdat dan de levering van aardgas in veel gevallen wordt stopgezet of het glastuinbouwbedrijf in overleg tussen de tuinder en bijvoorbeeld de bank versneld wordt gesaneerd. Er bestaat echter geen garantie dat alle energiebedrijven op dit punt eenzelfde beleid voeren. In de lagere regelgeving kan in dat kader ook worden geregeld in welke situatie het energiebedrijf de tuinder voor de toepassing van het verlaagde tarief moet aanmerken als onderneming in moeilijkheden omdat hij structureel niet aan zijn financiële verplichtingen jegens het energiebedrijf voldoet.

Artikel IX, onderdeel H (artikel 61 van de Wet belastingen op milieu-grondslag)

In verband met de vernummering van artikel 60, tweede lid, van de Wbm tot derde lid, (artikel IX, onderdeel G, van dit voorstel) wordt in artikel 61 van de Wbm de verwijzing naar deze bepaling aangepast.

Artikel IX, onderdeel I (artikel 66 van de Wet belastingen op milieu-grondslag)

In artikel 66, derde lid, van de Wbm, dat ziet op de teruggaaf van energiebelasting ten behoeve van energie-intensieve bedrijven, wordt de verwijzing naar de algemene groepsvrijstellingsverordening²¹ uit 2008 geactualiseerd, in verband met de vervanging van die verordening in 2014.²²

Artikel X

Artikel X (artikel 69a van de Wet op de accijns)

In artikel 69a, eerste lid, van de Wet op de accijns wordt verwezen naar artikel 50, vierde lid, van de Wbm. Genoemd artikel 50 is met ingang van 1 januari 2015 gewijzigd, waarbij hetgeen was opgenomen in het vierde lid nu is opgenomen in het derde lid. Daarom wordt de verwijzing in genoemd artikel 69a hiermee in overeenstemming gebracht met terugwerkende kracht tot en met 1 januari 2015.

Artikel XI

Artikel XI, onderdelen A en B (artikelen 9:1, 9:2, 9:3, 9:4 en 9:6a van de Algemene douanewet)

Met deze wijziging wordt een mogelijk verschil tussen de hoogte van het bedrag van de verzuimboeten en de hoogte van het bedrag aan rechten bij invoer dat dient als grondslag voor het berekenen van het bedrag van

²¹ Verordening (EG) nr. 800/2008 van de Commissie van 6 augustus 2008 waarbij bepaalde categorieën steun op grond van de artikelen 87 en 88 van het Verdrag met de gemeenschappelijke markt verenigbaar worden verklaard (de algemene groepsvrijstellingsverordening) (PbEU 2008, L 214).

²² Verordening (EU) nr. 651/2014 van de Commissie van 17 juni 2014 waarbij bepaalde categorieën steun op grond van de artikelen 107 en 108 van het Verdrag met de interne markt verenigbaar worden verklaard (PbEU 2014, L 187).

de vergrijpboeten opgeheven. Dit verschil is zichtbaar geworden na de indexatie ingevolge artikel 9:6a van de Algemene douanewet van de bestuurlijke boeten per 1 januari 2015. Het bedrag van rechten bij invoer dat onder meer dient als grondslag voor de berekening van de hoogte van die vergrijpboete moet even hoog zijn als het boetebedrag van een verzuimboete teneinde de onwenselijke situatie te voorkomen dat de hoogte van een vergrijpboete, waarbij opzet in het spel is, kan uitkomen onder de hoogte van een verzuimboete, waarbij geen opzet in het spel is.

Artikel XII

Artikel XII (artikel 30ha van de Algemene wet inzake rijksbelastingen)

Artikel 30ha van de AWR bepaalt dat onder bepaalde voorwaarden belastingrente wordt vergoed. Zo wordt belastingrente vergoed ingeval een teruggaafbeschikking omzetbelasting niet wordt vastgesteld binnen 8 weken na de ontvangst van het verzoek en ook niet eerder dan 3 maanden na het einde van het kalenderjaar waarop de teruggaaf betrekking heeft. In artikel 32r van de Wet OB 1968 is eveneens voorzien in een specifieke rentevergoeding aan een ondernemer uit een andere EU-lidstaat bij een verzoek om teruggaaf van in Nederland in rekening gebrachte omzetbelasting. De desbetreffende bepalingen in de Wet OB 1968 zijn het resultaat van een implementatie van een richtlijn van de Raad van de Europese Unie.²³ De inspecteur dient volgens deze renteregeling in beginsel binnen vier maanden na ontvangst van een verzoek om teruggaaf de aanvrager bij voor bezwaar vatbare beschikking zijn beslissing mee te delen. Uiterlijk binnen tien werkdagen na deze vier maanden dient het goedgekeurde teruggaafbedrag te zijn betaald. Indien deze betaling niet binnen de genoemde tien werkdagen geschiedt, wordt aan de aanvrager rente betaald, vanaf de dag volgende op de laatste dag waarop de teruggaaf uiterlijk had moeten plaatsvinden tot de dag waarop de teruggaaf daadwerkelijk plaatsvindt.

Om een ongewenste samenloop tussen de regeling van de belastingrente en laatstgenoemde regeling te voorkomen wordt in het voorgestelde artikel 30ha, vijfde lid, van de AWR bepaald dat ter zake van de hiervoor genoemde teruggaaf geen belastingrente wordt vergoed, omdat ter zake van die teruggaaf al op grond van artikel 32r van de Wet OB 1968 rente kan worden vergoed.

Vanwege uitvoeringstechnische redenen vindt artikel 30ha, vijfde lid, van de AWR eerst toepassing met betrekking tot teruggaafverzoeken ter zake van een in 2015 gelegen teruggaaftijdvak.

Artikel XIII

Artikel XIII, onderdelen A en C (artikelen 25 en 70b van de Invorderingswet 1990)

Deze wijzigingen houden verband met de Wet herziening fiscale behandeling eigen woning. Ingevolge die wet is artikel 25, zesde lid, van de Invorderingswet 1990 (IW 1990) met ingang van 1 januari 2013 vervallen en is tegelijkertijd in artikel 70b van de IW 1990 overgangsrecht geïntroduceerd, dat vervolgens via de Fiscale verzamelwet 2013 is aangevuld. De verwijzing in artikel 25, eenentwintigste lid, eerste volzin, van de IW 1990 naar het zesde lid van dat artikel is abusievelijk niet aangepast aan het vervallen van genoemd zesde lid. Ook is artikel 25, eenentwintigste lid,

²³ Richtlijn 2008/9/EG van de Raad van 12 februari 2008 tot vaststelling van nadere voorschriften voor de in Richtlijn 2006/112/EG vastgestelde teruggaaf van de belasting over de toegevoegde waarde aan belastingplichtigen die niet in de lidstaat van de teruggaaf maar in een andere lidstaat gevestigd zijn (Pb EU 2008, L 44).

eerste volzin, van de IW 1990 dientengevolge niet van overeenkomstige toepassing verklaard op een verleend uitstel van betaling als bedoeld in artikel 70b, eerste lid, van de IW 1990. De onderhavige wijzigingen herstellen deze omissies met terugwerkende kracht tot en met 1 januari 2013.

Artikel XIII, onderdeel B (artikel 42b van de Invorderingswet 1990)

Artikel 12a van de Wet OB 1968 is ingevolge Overige fiscale maatregelen 2014 met terugwerkende kracht tot en met 10 oktober 2013 vervallen. Aanleiding voor deze wijziging was de uitspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 10 oktober 2013 in de zaak nr. C-622/11 (Factor Vastgoed B.V.), waarin het Hof oordeelde dat artikel 12a van de Wet OB 1968 zich niet verhoudt met de Zesde richtlijn²⁴. Ook de huidige BTW-richtlijn biedt geen grondslag voor genoemd artikel 12a. Artikel 12a van de Wet OB 1968 maakte het mogelijk om in geval van herziening van eerder door de leverancier van een onroerende zaak in aftrek gebrachte btw de naheffingsaanslag op te leggen aan de koper van de onroerende zaak. Op grond van artikel 42b van de IW 1990 is de leverancier van de onroerende zaak hoofdelijk aansprakelijk voor de bij de koper van de onroerende zaak nageheven herzienings-btw. Er is verzuimd om tegelijkertijd met het vervallen van artikel 12a van de Wet OB 1968, artikel 42b van de IW 1990 te laten vervallen. Dit wordt nu met terugwerkende kracht tot en met 10 oktober 2013 alsnog gedaan.

Artikel XIV

Artikel XIV (artikel 23 van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen)

In artikel 23, eerste lid, onderdeel b, van de Algemene wet inkomensafhankelijke regelingen (Awir) wordt abusievelijk verwezen naar de belastingplichtige in plaats van naar de belanghebbende. De belanghebbende is in de Awir de gangbare term om de rechthebbende op een toeslag aan te duiden. De onderhavige redactionele wijziging werkt terug tot en met 1 januari 2014, de datum waarop artikel 23, eerste lid, onderdeel b, van de Awir in werking is getreden.

Artikel XV

Artikel XV (artikel 222 van de Provinciewet)

Met de wijziging van artikel 222, derde lid, onderdeel d, van de Provinciewet wordt in de tariefstructuur van de provinciale opcenten gelijke tred gehouden met de in het BP 2015 voor het jaar 2016 opgenomen wijzigingen van artikel 23b van de Wet MRB 1994 met betrekking tot de vrijstelling van motorrijtuigenbelasting (MRB) voor de zogenoemde nulemissie-auto's en het half tarief in de Wet MRB 1994 voor auto's met een CO₂-uitstoot van hoger dan 0 gr/km maar niet hoger dan 50 gr/km. De tariefstructuur van de provinciale opcenten volgt immers de tariefstructuur van de MRB. Met deze wijziging blijft dat systeem in stand. Vanwege de consistentie en de duidelijkheid wordt in artikel 222, derde lid, onderdeel e, van de Provinciewet de verwijzing naar de Wet MRB 1994 volledig opgenomen. Hiermee wordt geen inhoudelijke wijziging beoogd.

²⁴ Richtlijn 77/388/EEG van de Raad van 17 mei 1977 betreffende de harmonisatie van de wetgevingen der Lid-Staten inzake omzetbelasting – Gemeenschappelijk stelsel van belasting over de toegevoegde waarde: uniforme grondslag (PbEG 1977, L145).

Artikel XVI

Artikel XVI, onderdeel A (artikel 4.8 van de Belastingwet BES)

In artikel 4.8 van de Belastingwet BES is een investeringsfaciliteit in de vastgoedbelasting opgenomen. Op grond van deze faciliteit wordt de waardestijging die voortvloeit uit bouw, verbouw, verbetering, uitbreiding of renovatie van onroerende zaken voor een periode van tien jaar vrijgesteld van vastgoedbelasting. Artikel 4.8, tweede lid, van de Belastingwet BES bevat een delegatiebepaling op grond waarvan bij ministeriële regeling nadere voorwaarden kunnen worden gesteld met betrekking tot de vaststelling van de hiervoor bedoelde waardestijgingen. De tekst van deze delegatiegrondslag wordt iets algemener geformuleerd ter voorkoming van discussie over de vraag of de in dit kader met ingang van 1 januari 2015 in artikel 4.1 van de Uitvoeringsregeling Belastingwet BES opgenomen bepalingen volledig worden gedekt door deze delegatiegrondslag. Gelet op het oogmerk van deze verduidelijking wordt voorgesteld deze wijziging te laten terugwerken tot en met 1 januari 2015.

Artikel XVI, onderdelen B en C (artikelen 6.7h en 6.7i van de Belastingwet BES)

Per 1 januari 2015 is voor de heffing van de Algemene bestedingsbelasting de plaats van dienst voor telecommunicatiediensten, radio en televisieomroepdiensten en elektronische diensten gewijzigd. Met de onderhavige wijziging wordt een redactionele correctie aangebracht ter verduidelijking van het beoogde doel van de gewijzigde regelgeving ter zake.

Artikel XVII

Artikel XVII (artikel 1.2 van de Wet maatregelen woningmarkt 2014 II)

De voor de toepassing van de verhuurderheffing in artikel 1.2, eerste lid, onderdeel f, van de Wet maatregelen woningmarkt 2014 II opgenomen omschrijving van het begrip investeringskosten wordt aangepast om buiten twijfel te stellen dat de investeringskosten daadwerkelijk op de belastingplichtige moeten drukken en niet feitelijk gedragen mogen worden door een andere partij, bijvoorbeeld door middel van een subsidie. Ook met de term «betaald(e)» in de huidige wettekst wordt overigens al bedoeld dat de kosten moeten drukken op de belastingplichtige.²⁵ Om ieder misverstand hierover uit te sluiten wordt dit met deze wijziging expliciet tot uitdrukking gebracht.

Artikel XVIII

Artikel XVIII, onderdelen A en B (artikelen II en IV van de Wet verlaging maximumopbouw- en premiepercentages pensioen en maximering pensioengevend inkomen)

Ingevolge de Wet verlaging maximumopbouw- en premiepercentages pensioen en maximering pensioengevend inkomen wordt met ingang van 1 januari 2016 een artikel 10.2a in de Wet IB 2001 ingevoegd. Bij de Wet maatregelen woningmarkt II is echter met ingang van 1 januari 2015 reeds een artikel 10.2a in de Wet IB 2001 ingevoegd. Onderhavige wijziging bewerkstelligt om die reden dat de ingevolge de Wet verlaging maximumopbouw- en premiepercentages pensioen en maximering pensioengevend inkomen in te voegen bepaling wordt genummerd als

²⁵ Kamerstukken II 2013/14, 33 756, nr. 3, blz. 8.

artikel 10.2b. De verwijzing in het ingevolge de Wet verlaging maximumopbouw- en premiepercentages pensioen en maximering pensioengevend inkomen aan artikel 18ga van de Wet LB 1964 toe te voegen tweede lid wordt dienovereenkomstig aangepast.

Artikel XIX

Artikel XIX (artikel XXXIVA van het Belastingplan 2015)

Met artikel XVIII, onderdelen B en D, van het BP 2015 is de dividendbelasting met ingang van 1 januari 2015 onder het bereik van de regeling belastingrente gebracht. Vanaf die datum kan ter zake van de dividendbelasting ook belastingrente worden gerekend of vergoed over een (gedeelte van een) renteperiode gelegen vóór die datum. Bij het BP 2015 is echter per abuis niet bepaald dat, voor zover een renteperiode is gelegen vóór 1 januari 2013, zijnde de datum van inwerkingtreding van de regeling belastingrente, de regeling inzake het rentepercentage van de heffingsrente, zoals die regeling luidde op 31 december 2012, van toepassing is. Dit geschiedt alsnog door invoeging van een artikel in het BP 2015 met terugwerkende kracht tot en met 1 januari 2015, zijnde de datum van inwerkingtreding van artikel XVIII, onderdelen B en D, van die wet.

Artikel XX

Artikel XX (inwerkingtreding)

Deze wet treedt in werking met ingang van 1 januari 2016. Voor verschillende artikelen en onderdelen is ingevolge het onderhavige artikel in terugwerkende kracht dan wel een afwijkende datum van inwerkingtreding voorzien. Waar nodig is dit toegelicht bij het onderdeel waar de betreffende wijziging wordt toegelicht.

De Staatssecretaris van Financiën,
E.D. Wiebes